

dobrega je tedaj govorica le napravila. — Na železnici pri Gorici je vlak povezil necega moža. Sumi se, da se je bil nesrečnež sam vlegel na tir. — Baron de Pretis se poda z dnem 18. t. m. za stalno iz Gorice v Trst ter prevzame sopet posle namestništva. Drž. poslanec Vucetich je odložil poslanstvo, mož je bil ud v grof Coroninijevem klubu. — Veselica podružnice družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu je dala 100 gld. in sedaj se misli napraviti še ženska podružnica iste družbe. To je lepo. — V hrvaškem saboru vrše se razprave o proračunu za prihodnje leto, večino ima v njem „narodna stranka“ in ona dovoli vse, kar terja Madjar, da-si ni vse na korist hrvaškemu „narodu“. — V Sarajevu izhaja v novem letu kat. list: „Vrhbosna“. Piše se hrvaški ali kdor zna slovenski dobro, bere ta list brez težave.

Vnanje države. Bolgarska deputacija ni bila pri svitlem cesarju ter se z Dunaja podá sedaj v Berlin in pozneje v London. V Petrograd ne pojde, ker je car ne vzprejme, pač pa je bila pri ruskem poročniku na Dunaju, grofu Lobanovem, ter je menda od njega izvedela, kako da misli car o Bolgariji. — Velesilam se ne mudi, zato se pa vleče bolgarsko vprašanje, kakor lena reka v ravani, le po malem naprej in težko, če še pride pred spomladjo do konca. Ubogo bolgarsko ljudstvo mora v tem sila trpeti, toda vsa Evropa z njim, kajti povsodi so si v strahu, da se uname vojska in zato dela vsaka država priprave za-njo, to vse pa stane veliko denarja. — General Kaulbars nima sreče. Pri Bolgarih mu je izpodletelo, sedaj pa je še car hude volje do njega. Mož bo menda vzel slovo iz službe. Ne bo škode za to. — Turčija sedaj močno drži z Rusijo ter nago-varja bolgarsko ljudstvo, naj izbere kneza Mingrelskega za vladarja ali zoper tega je vsak Bolgar in ga toraj tudi car ni predložil še pri nobeni vladi. — Nemci računijo sedaj, koliko da ima katera država vojaštva. Ako so njih računi dobri, ima jih največ Rusija, za njo pa pride Nemčija in Francija, le-ti ste si blizu enaki. — Uni den je nek delavec v Berolinu pognal kamen v okno une hiše, kjer biva cesar Viljem. Zgodilo se ni nič, samo okno je pretrl, njega pa so djali pod ključ in sodi se, da mož tudi druga ni hotel. — V Belgiji čutijo potrebo vojaštvo precej v številu vzvišati. liberalci pa so zoper to, to pa iz gole nagajivosti zoper katoliško vlado. — Anglija obeta, da pokliče v spomladi iz Egipta večji del svoje vojske, pusti je ondi pa samo toliko, kolikor je je treba za red. No obljuba je, ali pa postane kedaj tudi resnica, to je veliko vprašanje. — Novo ministerstvo na Francoskem je rojeno, za las je podobno prejšnjemu, manjka samo prejšnje glave — ministra Freycineta. Predsednik je Goblet, ministri pa so iz raznih

strank, za uk in bogočastje nek Burdeau, mož je iz Bertove šole. Govorica sodi temu ministerstvu življenje kacih 14 ali k večjemu mesec dni. — Denarja se na Francoskem računi poprek 4500 milijonov v zlatu in 2500 milijonov v srebru. — Sv. Oče v Rimu so katoliškim vladam toвнеj razložili v posebnem pismu žalostne razmere, v katerih je sedaj katoliška cerkev v Italiji. Kralj Umberto vidi vse to, toda ali noče ali pa že več ne more krotiti divjih ljudi, sicer pa gori in še bolj pod kraljem samim.

Za poduk in kratek čas.

Lurška mati božja.

(Dalje.)

Tudi v ti cerkvici je po stenah vse polno bander in srebrnih in pozlačenih src razobešenih. Sedemdeset rudečih svetilnic razsvetljuje kapelico ter opominja obiskovalca na presv. Srce, ki vedno gori ljubezni do človeka.

Popoldne so romarji tukaj imeli svojo pobožnost. Molili smo lavretanske litanije in rožni venec; s sv. blagoslovom se je pobožnost končala.

20. avgusta.

Kdor je vtrujen, lahko spi — tudi na Francoskem. Dobro sem se naspal v široki postelji; bila je menda dva metra široka; prav lahko bi se tudi poprečki vlegel. Zdaj sem se le razumel, zakaj je gostilničar hotel, da bi po dva in po dva v eni postelji spala, česar mu seveda nismo obljubili. Vstanem zdrav in čvrst, kakor riba. Ko odprem okno, vidim, da je jurtarna zarja danes že prej na nogah bila, danes me je norila, ker je že vse bližnje bregove prehodila in pozlatila, ko-jaz vstanem. Vesel si zapojem pesen:

„Ko v jasnem jutru primiglja
Nam zvezdica daničica,
Se sliši milo že zvonenje,
Mariji čast in počeščenje:
In z zlato zarjo vse časti:
Češčena si Marija ti!“

Srčna radost se je vzlila v pesen.

Ob petih sem že bil pred altarjem. Meševal sem prav na tistem altarji, na katerem je Jezus stal, ko je sv. Marjeti svoje Srce razodel. Božje Srce Jezusovo, bodi za toliko milostni hvaljeno na večne čase!

Veste, kaj sem si na tem svetem kraju mislil? Tukaj me je nadlegovala misel, da bi nas ljubi Izveličar zamoga, prav okregati ter reči: „Ako ne vidite znamenj in čudežev, ne vernjete!“ Kako presrečnega se namreč na tem mestu počutim, kjer se je Jezus pred dve sto leti prikazal, ne meni, ampak sv. Marjeti, ki ga je tukaj s svojimi telesnimi očmi gledala. Vera pa me uči, da pri sv. mešni imam jaz sam,

in ne kdo drug, Jezusa samega, in tedaj tudi njegovo presv. Srce, vsak dan v svojih rokah. V primeri je to veliko večja sreča za me. Toda človek je človek, in veliko više obraja, kar vidi s telesnimi očmi, kakor kar vidi z očmi sv. vere. „Gospod, pomagaj moji slabi veri!“

Okoli samostana sester Salezijank je lep velik vrt. Ko so redovnice Marjeto skušale, ali bode za nuno ali ne, je morala tukaj oslisco pasti, da se je pokorščine in ponižnosti vadila. Na sredi vrta stoji grm lešja. Tukaj je pastarica stala, a njene misli so bile pri Bogu. Naenkrat stoji pred boječo deklico Izveličar, kakor se nekda po svojem vstajenju sv. Mariji Magdalenii na vrtu prikazal. Zopet jej je govoril o skrivnostih svojega ljubezni polnega Srca. Marjeta ga je kleče zvesto poslušala. Toda zdaj jo kliče pokorščina, da gre in zavrne oslisco, ki se je v zelenjak napotila. Jezus pa jo zadrži rekoč: „Le pusti stvar v nemar in ostani pri meni; oslica ne bode nobene škode napravila.“ Sestre, ki so iz okna gledale, so videle oslisco v škodi, ali pozneje niti nobenega sledu škode niso našle.

Da počastimo tudi ta kraj Jezusove telesne pričujočnosti, užgemo si sveče in moleči rožni venec se podamo s procesijo na vrt do tistega lešja in zopet nazaj v kapelico. Za spomin sem si domú prinesel ostanke sv. Marjete in pa lešjevo vejico.

Ob devetih smo imeli v farni cerkvi pridigo in veliko sv. mešo. Govorili so g. Endler, špiritual v duhovščini v Litomericah na Českem. Navdušeno so proslavljali živo in telesno presv. Srce včlovečenega Sinu božjega, ki vedno bije in gori za človeka, ter nas opominjali, da božje Srce molimo, da ga posnemamo in da ga ljubimo.

Odbor našega božjega pota je izročil očetu superiorju 300 gld. ter tako ustanovil dve sv. meši. Ozdaj se bote tedaj vsako leto brali v svetišči presv. Srca dve sv. meši: prva za blagor naše avstrijske očetnjave dne 18. avg., tedaj na rojstni den našega svitlega cesarja Frančiška Jožefa I. in druga za vse avstrijske romarje dne 19. avgusta, katerega dne smo dospeli v Paray. Po službi božji se nekoliko otešimo in ko je kazalo na poldne smo že zopet sedeli na vozih ter se tirali proti domu. Zvečer ob devetih smo dospeli na Švicarsko v Genovo.

Srečno Francoska — menda koj na večno. Francozi so jako zavedno ljudstvo. Kedar me je Francoz gledal, sem mu iz lica bral, kar je mislil. Mislim je: ti manjši od mene! Francozi so ali jako odločni kristjani, ali pa jako zani-karni bogotajci; na sredi jih je malo. Razun Lourdesčanov, ki sicer niso veliki, a krepki in lepi ljudje, so Francozi, kar smo jih mi videli, mršav rod. Deset slovenskih fantov bi pognalo sto francoskih vojakov v pobeg, ako bi šlo za

telesno moč; puška seveda vsakemu počii. Tudi vojaškega ponosa ni veliko, ker sta se v Lyonu dva vojaka kar na sred ulice prijela za miške. Kar se bogastva tiče, se Francoska, kar sem je jaz videl, nikakor ne more meriti z našimi kraji. Mi Slovenci smo res na sredi kolača. Za to pa Francozi veliko bolj skromno in varčno živijo, kakor razvajeni Slovenci. Kar je res, je res!

Večerja se nam je v Genovi dobro pri-legla. Ljubo, lahko noč! (Konec prih.)

Smešnica 50. Potujoč župnik se poda na obed v neko krčmo. K njegovi mizi prisede mlad častnik, ki je župnika dražiti skušal. Župnik je bil tih ter se je vedel, kakor da bi ničesar ne bil slišal, kar je častnika še bolj jezilo. „Gosp. župnik“, začne: „povejte mi vendar, kateri je največji čudež v sv. pismu?“ „Gospod častnik“, odgovori župnik, „bodite tako prijazni in govorite o čem drugem.“ A častnik zahteva, naj župnik svoje mnenje pové. Ko pa župnik vedno le molči, reče častnik: „Največji čudež v sv. pismu je, da si Elija, ki se je v žarečem vozu v nebesa peljal, ni hlač osmodil.“ „Prav rad se dam“, pravi župnik „od vsakega podučiti, pa v tem trenutku sem se spomnil še na večji čudež.“ „In kateri bi neki to bil?“ vpraša radovedno častnik. „Da je za časa Bileama osel govoril, ko ga vendar nihče ni vprašal.“

Razne stvari.

(Visok dar.) Svitli cesar so za šolo v Rogacu in potem za šolo pri sv. Vidu v Halo-zah podelili vsaki po 150 gld.

(Kazen.) Dež. odbor predlaga dež. zboru načrt postave, vsled katere more dež. odbor, tacim okr. zastopom ali njih načelnikom, ki so mudni v svojih poslih, naložiti kazni do 100 goldinarjev. Kakor je podoba, izpoznajo se to-rej tudi izvoljeni zastopniki ljudstva na kazni.

(Priklade.) Okrajni zastop na Ptuju je v rokah nemškutarjev. Letos ima 21.337 gld. prihodkov, stroškov pa 53.165 gld. Primanjkuje torej 31.828 gld. To veliko svoto pa hoče s tem pridobiti, da navrže nič manj, kakor 22 % okr. doklad na cesarsko dačo. To je lepo gospodarstvo!

(Vredno posnemanja.) Občinski za-stop pri Novi cerkvi je sklenil slovenski ura-dovati ter je ob enem občinske doklade znižal za 5 %. Dolga pa se poplača drugo leto 300 goldinarjev.

(Razpis.) Nadžupnija v Rogacu se raz-pisuje na novo, to pa zato, ker odslej nadžup-niku odpade nekaj prihodka. S tem se ima poplačati primanjkljaj, ki se je pokazal po za-puščini pok. nadžupnika. Prijetno to ne bo, ali je postavno.